

Прѣславъ, унѣхъ ся да иде и въ Силистрѣ, дѣто Святославъ ся готвѣхъ да го носрѣще; унѣхъ ся, и изъ пѣтя, прѣзъ дѣто поминѣхъ, Българскыты градища самы му ся прѣдавали, отхвърляещъ отъ себе си Святославовѣхъ власть. Тѣхъ мирно дошѣхъ той и до Силистрѣ, дѣто излѣзѣхъ Святославъ на полето, та го присрѣхъхъ. Заловилъ ся и тукъ кървавъ бой, въ който Цимисхій най-послѣ сполучилъ пакъ да накара Руссыты да ся дръпнѣхъ въ града, а той заловилъ бърдото надъ него, обкопалъ го и го държалъ почти три мѣсяца въ обсадѣ. Руссыты много притеглили въ това врѣмя отъ гладъ, и Святославъ видѣхъ, че не ще може да излѣзе на главѣ, та пратилъ най-послѣ да моли Цимисхія за миръ, който ся и сключилъ на радо сърдце тѣхъ: Руссыты да повърнѣхъ Силистрѣ и сичкыты робы; оше да ся вдигнѣхъ и сѣв. сѣмъ изъ Българіѣ, а Цимисхій да имъ даде срѣщу това сичко нужно за изъ пѣть. — Тѣхъ Святославъ напустѣхъ Българіѣ, и присрѣхъхъ на пѣтя отъ Печенѣгыты при р. Днѣпъръ, нѣ само теглилъ цѣлѣ зимѣ жестоко гладъ, ами като ся испролѣтило, станѣхъ и жертвѣ на своитѣ непріатели. Позлатеный му черепъ пѣхъ служилъ за чяшѣ на Печенѣжскыя князь, каквото и Никифоровый нѣкога си — на Крума.

II. Ами какво станѣло сега съ Българіѣ?

О. Тя испаднѣла въ рѣцѣтѣ на Гърциты, отъ Дунава чякъ до Пловдивъ. Цимисхій нито си помысляхъ да остави Бориса да царува, и да си дръпне изъ неж войскыты, ами гы настанихъ въ Силистрѣ и Прѣславъ, да слухѣхъ заповѣдѣхъ на намѣстника, когото оставилъ за управитель. Борисъ и Романъ, хубавата икона на Св. Богородицѣ, красный вѣнецъ на Българскыты царіе и сичкыты другы тѣхны прѣмѣны правили по-блѣскаво тържеството, съ което Цимисхій ся върнѣхъ като побѣдитель въ Цариградъ. Царигражданети го по-